

SPOLEČNOU
CESTOU

červenec 2019

Pane, už jdu

Ráda bych se vytratila, Pane,
ale vím,
že dokud hodlám prchnout,
ochromuji své síly,
dokud se hodlám vyvlékat,
nic spásného se nemůže stát.
Pane, já vím,
kde se někdo odváží lásky,
že se otvírají brány,
ale od poznání k činu
je dlouhá cesta;
a přesto na tom visí můj život,
abych jí šla.
Pane, už jdu.
Vezmi mě za ruku.

úryvek ze sbírky Noc je plná hvězd, Sabine Naegeliová

Na titulní straně našeho farního zpravodaje je fotografie Standy Knotka z letošní bohoslužby o Velkém pátku, na níž je zachycen náš nový kříž. Pro uctívání při velkopáteční bohoslužbě se v minulých letech užíval historicky vzácný kříž, ale pro svoji váhu a především památkovou ochranu nebyl k tomu vhodný. Nechal jsem tedy po domluvě s farní radou zhotovit kříž nový, pořízený převážně z daru jedné farnice. Jeho místo je nyní v presbytáři farního kostela. Autorem kříže je sochař a řezbář Petr Krajiček.

Milý farníci,

po půl roce se vám dostává do rukou farní zpravodaj „Společnou cestou“. Jsou v něm mnohá ohlédnutí za uplynulým časem, který jsme měli možnost prožít při mnohých akcích společně. Tím nejdůležitějším setkáním farnosti je samozřejmě a především mše svatá a pak jiné bohoslužby, při kterých se na prvním místě vydáváme společnou cestou s naším Pánem. Společně také prožíváme mnohé další akce, do kterých se ani nemohou zapojit všichni, jak by si organizátoři třeba i přáli, ale to není smyslem těchto aktivit. Také by se nemělo stávat, aby různé aktivity byly důvodem nějakého kastování, nebo posuzování, kdo co udělal lépe, či kdo s kým je ochotný spolupracovat. Ale měli bychom si vážit toho, co pro nás nebo někoho druhého druzí připravili a přijmout, že to může mít i své nedokonalosti. Ještě jednou zdůrazňuji, že základním bodem života farnosti musí být bohoslužba a na prvním místě eucharistická. Jak připomínají mnohé dokumenty církve, eucharistie je pramenem a vrcholem života církve.

Farnost jde společnou cestou tedy především účastí na slavení eucharistie, kdy se shromažďuje kolem oltáře, na kterém se znovu zpřítomňuje Ježíšova oběť a Kristus díky ní zůstává reálně přítomen mezi námi jako Bůh a Člověk s pulsujícím srdcem ve svatostánku. Život nás, následovníků Krista, také vyžaduje určitou zodpovědnost a námahu. Pak teprve můžeme říci, že jsme Kristovi, když s ním jdeme společnou cestou. Samozřejmě následování se neodehrává jen při mši svaté, modlitbě nebo jiném duchovním snažením se o blízkost s Bohem, ale i ve vztazích k druhým lidem.

Jdu s vámi již třetí rok společnou cestou ve svém teprve pátém roce po kněžském svěcení. Jsem tedy teprve kněžské mládě. Víím, že ne vždy opravdu jdeme spolu, ale mnohdy jen vedle sebe. Snažím se vám nabídnout pomoc na cestě následování Krista, jak jsem k tomu byl, věřím, Bohem povolán a církví ustanoven, ale ne vždy tak plním vaše mnohá očekávání. Proto vás prosím o shovívavost k mé lidské nedokonalosti a o modlitbu, abych vám zprostředkoval to, co náš Pán vám skrze mě chce dát.

Na začátku jsem říkal, že farnost se především shromažďuje kolem Krista při mši svaté, ale chtěl bych vás povzbudit, abychom se v den výročí posvěcení našeho kostela setkali i při farním dnu, který farní pastorační rada ve spolupráci se mnou připravuje na 15. září tohoto roku. Tehdy uplyne 180 let od posvěcení našeho farního kostela. Prosím také o zapojení do realizace společného dne farnosti nejen členy farní rady ale i vás další.

Těším se na další spolupráci ve farnosti jak při bohoslužbách, tak i jiných společných aktivitách, především tedy při farním dnu, ale třeba také i při společné práci, při opravách a údržbě farních objektů a prostorů. Také mnohokrát děkuji každému z vás, kdo se za farnost modlíte anebo jakkoli ve farnosti pomáháte a tak sloužíte Bohu i lidem.

S požehnáním otec Tomáš

Rok s 8 na konci je za námi a už je to zase půl roku, co 8 vystřídala 9. Za několik měsíců si připomeneme 30 leté výročí události listopadu 1989. Možná si ještě

vzpomenete, jak se před deseti lety v naší farnosti objevila Identita 20 a přinesla s sebou myšlenku křížové cesty kolem hranic farnosti. Dřevěné křížky strážící symbolicky naše společenství se staly neodmyslitelnou součástí krajiny našeho domova a Velký Pátek bez křížové cesty po hranicích naší farnosti si už ani neumíme představit. Tím, kdo stál u zrodu myšlenky obehnat naši farnost tímto způsobem modlitbou a kdo se účastnil všech křížových cest o všech deseti Velkých pátcích od roku 2010, je Václav Plíhal.

Václave, můžeš nám, prosím, v krátkosti připomenout Identitu 20? O co vlastně tehdy před deseti lety šlo?

V duchu myšlenky R.D. Romana Strossy obejít Jericho a bořit hradby mezi námi. Snažili jsme se pojmenovat problémy Olešnicka. Uspořádali jsme spolu s dalšími listopadové setkání v sokolovně, které kromě připomínky zla komunistické diktatury chtělo rozvířit otázkami a představením křížové cesty současnost.

A co je s Identitou 20 dnes? Změnila se v Identitu 30, kdy svobodní, nadšení, přimočaři a sympaticky nekompromisní dvacátníci uzráli do třicátníků s vlastními mladými rodinami, profesními úspěchy i neúspěchy, jinými obavami a radostmi?

Je pravda, že tolik obecných otázek, kolik jsem nad odpověďmi respondentů ankety Identita 20 poskládal do textu „křížové cesty“, bych už možná k sobě dnes neslepil. Obyčejný život má každého dne dost svých starostí. Ale možná ta vzletnost a naivita vyprchala až příliš rychle.

Co ale i po deseti uplynulých letech zůstává stejné, je ona křížová cesta po hranicích naší farnosti. Nebo se mýlím?

V hrubém rámci zůstává. Stejnou krajinu protkává. Dřevo, pravda, uhnívá, nicméně ani přesunutí jednoho kříže z jihu na sever otevřenost uzavřeného kruhu nemění.

Jako iniciátor myšlenky velkopáteční křížové cesty jsi vždycky zajišťoval její vedení. A to co do technické stránky - v kolik hodin a odkud kudy se půjde, tak co do duchovní stránky - rozjímání k jednotlivým zastavením. Odkud jsi k tomu čerpal inspiraci?

Předně poznamenám, že velkopátečnost putování není něco, s čím bych přišel já. Myslím, že (dokonce ještě v době před uzákoněním Velkého pátku jako státního svátku) vedly k posunu prvního farního putování křížovou cestou Identity 20 na Velký pátek praktické ohledy. Tak či onak se mi zdá, že k Velkému pátku putování dobře přirostlo. Abych ale odpověděl na Tvou otázku, inspirace se zpočátku dostávalo díky časově náročnějším aktivitám jako překlady zahraničních textů či rozjímavá četba Písma, postupně asi příprava degradovala na procházení

hotových textů někde na pastorace.cz. Až s vícenárodnostní povahou nově tvořené rodiny jsem se zase dostal k překládání, a to sice z polštiny.

A byla tedy rozjímání k zastavením pokaždé jiná?

Měl jsem mnohokrát chuť sáhnout po již připraveném, ale vlastně teď nedokážu zodpovědně říct, jestli jsem to někdy udělal. Počkej: Janovy pašije, Benedikt XVI., křížová cesta z Kolosea, kardinál Newman, jeden varhaník, dva před chvílí zmíněné zdroje, vlastní texty, když šli biřmovanci... možná bychom se k deseti dopočetali.

A jiná byla jistě pokaždé i celá křížová cesta. Pamatuji si, že někdy byl sníh, někdy bylo teplo. Utkvěl Ti některý ročník z nějakého důvodu nějak více v paměti?

Někdy to teplo následovalo tentýž den po ranním sněhu (smích). Trochu tu paměť zkreslují či fixují fotografie, které ukotvují vzpomínku třeba právě na slunné sněžné stoupání, kdy není jasné, jestli jsou účastníci rudí od spálení nebo náročnosti výstupu. Ale jinak bych spíš řekl, že se mi vzpomínky míchají do jednoho dlouhého putování.

Setkal jsem se s názorem, že: „Vy si prostě uděláte velkopáteční túru, kdy se stejně nemodlíte a jen si celou cestu vykládáte.“ Co bys k tomu řekl?

Názory jsou od toho, aby se různily. Rozhodně je něco na tom, že rozkvetlé dopolední jaro v dobré společnosti nemusí být tím pravým místem tiché usebrané modlitby. Ale je to skoro celý den. A ten má v sobě dost prostoru pro přemýšlení, rozjímání, ale i „vypnutí“, nebo taky únavu, bolest, potýkání se s přítomností druhých. Krom toho atmosféru utváří každý jeden účastník. Byly pokusy o moderaci směrem k nařízenému tichu, ale možná (s ohledem na zmíněné) těch čtrnáct klasických zastavení stačí.

Co pro Tebe osobně tato již tradiční velkopáteční křížová cesta znamená? Vnímáš ji jako povinnost? Prostě se to od Tebe očekává, tak to musíš připravit? Nebo jako svoje dítě, o které třeba pečovat?

Popravdě jsem rád, když se někdo během postní doby ozve s otázkou, jestli bude křížová cesta. Pak to samozřejmě nějakou aktivitu obnáší, ale poslední roky už nijak dramatickou.

A co vlastně celá ta příprava představuje?

Zpočátku jsem se snažil přijít s nějakým originálním textem, což spolu s odkládáním působilo, že moje getsemanské bdění neprobíhalo v kostelíčku, ale u počítače. Nutková snaha nacpat například zážitek z četby Ratzingerova Ježíše Nazaretského do čtrnácti krátkých textů cosi zabrala. Od toho už jsem se - stejně jako od úpravy webové mapové aplikace a aktualizace facebookové stránky - oprostil. O slovo se pro změnu hlásí uhnívající paty křížů. Tam ale zase výrazně pomáhá (respektive například v případech opraveného kříže na farní mezi nad Říhovým křížkem zcela zajišťuje) Fanda Vojtů.

Jak moc vlastně tato iniciativa ovlivnila Tvůj život?

Ačkoli jsme původně mluvili o identitě „demokratické a křesťanské“ stejně šlo díky pravidelnému procházení celou krajinou domova zejména o prohlubování už tak dost silné vazby k ní. Tím pádem možná ovlivnila zejména život mojí paní manželky Halinky, která se kvůli mně rozhodla opustit krásné Beskydy.

A jak pohlížíš na ty začátky před deseti lety? Říkáš si třeba se současnými zkušenostmi, že jste tehdy měli něco udělat jinak?

Vzpomínám si, jak jsem tehdy na škole zaklepal na jedny dveře Ústavu nauky o dřevě a bez jakéhokoli úvodu jsem začal o křížcích v zemi. Možná, že bych s dnešními zkušenostmi (kromě toho, že bych řekl, kdo jsem a s čím přicházím) nepřišel až v okamžiku, kdy většina křížů stála. Ale celkově křížová cesta po hranicích farností dopadla nad očekávání. Což tedy možná bylo taky to, co tehdy chybělo - vize toho, že jednorázové kříže v krajině v ní budou aktivně stát ještě za deset let.

Chtěl bys na závěr sdělit farníkům něco, na co jsem si Ti dosud v rozhovoru nedal prostor? A nemusí se to týkat jen velkopáteční křížové cesty.

Sice jsem už naznačil, že jsem našel zalíbení v obyčejném životě s jeho malými každodenními radostmi a strastmi, přesto bych vás chtěl povzbudit slovy Fimfára, kterými mě často častuje má švagrová: "Nežerte žízaly!"

Děkuji za rozhovor a těším se na další setkání, ať už v rozjímavém stoupání na Chocholík nebo kdekoliv jinde.

Josef Kánský

Pozvánka ke svaté Faustyně do Rovečného

Svatou sestru Faustynu jistě není třeba představovat.

Díky svému „Deníčku“ je známá po celém světě. Ačkoli do školy chodila Helenka Kowalská (původní jméno sestry Faustyny) pouhé 3 roky, zanechala dílo, které je vysoce teologicky ceněno. Náš Pán svěřil Faustyně poselství určené celému světu - je to stará pravda víry o milosrdné Boží lásce vůči každému člověku.

Od ledna letošního roku se konají vždy druhou sobotu v měsíci, v Rovečném, pobožnosti ke sv. Faustyně. V zimním čase v 17 hodin, v létě v 18 hodin.

Je zvláštní, že za konání pobožností vděčíme skvělému nápadu jedné ženy z farnosti Olešnice, která často kostel v Rovečném navštěvuje. „Když už jsou ostatky sv. Faustyny v Rovečném, proč tam nezavést pobožnosti k této světici?!“ Pobožnosti ke sv. Faustyně však nejsou novinkou. Musíme se podívat do historie farnosti a kostela nepříliš vzdálené...

Zápis ve farní kronice:

„L. P. 2004:...18. dubna - svátek Božího milosrdenství. Podařilo se získat pro naši farnost, díky dobrotě sester Božího milosrdenství v Krakově, o. biskupovi

Vojtěchovi, P. Romanu Strossovi a dalších - ostatky svaté Faustyny, apoštolky Božího milosrdenství. Dárce pořídil relikviář a kněžskou štolu Božího milosrdenství za 10 000 Kč a doufá, že tato spolupatronka pomůže s probuzením víry v naší farnosti. Ostatky jsou uloženy v oltáři Božího hrobu, vedle je obraz svaté Faustyny a Milosrdného Pána Ježíše... “

O převezení ostatků svěťice (části její kosti) se zasloužil jáhen Ladislav Kinc, který dne 16. 4. 2004 v Krakově vyjednal s Kongregací sester Matky Božího milosrdenství získání ostatků pro farnost v Rovečném.

Pan jáhen vzpomíná, že v té době, kdy se teprve rozvíjel kult sv. Faustyny, nebylo obtížné ostatky získat. Postačilo podepsání žádosti otcem biskupem a tehdejšími faráři v Olešnici a naše drahá svěťice se dne 17. 4. 2004 ocitla v Rovečném. Postupně vzrostla účast na poutích k Božímu milosrdenství v Rovečném, stejně tak na slavení 5. října (dne narození sestry Faustyny pro nebe). Postupně však její ctitelé odcházeli a projevy zbožnosti ke sv. Faustyně zeslábly. Po patnácti letech se tedy znovu na tomto místě probouzí úcta k této svaté.

Na našich pobožnostech se před vystaveným relikviářem sv. Faustyny modlíme Korunku a modlitby ke sv. Faustyně. V postním období jsme rozjímalí s Faustynou na Křížové cestě. Povídáme si o životě svěťice a čteme z Deníčku.

Je možno napsat prosby ke sv. Faustyně a vložit v kostele do připravené krabičky, u oltáře sestry Faustyny.

Dne 12. 10. 2019 nás navštíví sestra Doubravka, členka malé komunity Kongregace sester Matky Božího milosrdenství ve Dvoře Králové nad Labem, která nám více přiblíží tuto svěťici i život v jejich komunitě.

Těmito pobožnostmi jsme zahájili rovněž i přípravu na 300. výročí posvěcení kostela v Rovečném.

R. M.

O hnutí Mary's Meals

20. ledna jsme se sešli v KFC na přednášce o hnutí Mary's Meals. Přednášet nám přijeli dobrovolníci Ester a Michael Schmidtovi.

Mary's Meals je mezinárodní hnutí, které velmi účinně bojuje proti hladu uskutečňováním jednoduché myšlenky - zaváděním projektů školního stravování v zemích, kde chudoba a hlad brání dětem v přístupu ke vzdělání. Dětem v těchto zemích je nabízeno jedno teplé jídlo denně v jejich škole. K přípravě jídla se používají místní suroviny, čímž se podporují drobní pěstitelé a místní ekonomika. Nezbytnou součástí projektu je práce dobrovolníků, kteří každý den jídlo připravují a dětem rozdělují. Tedy aktivizuje se místní komunita, která za chod projektu přebírá zodpovědnost.

Dnes působí Mary's Meals v 18 zemích světa na 5 kontinentech a krmí skoro 1,5 milionu dětí. Nejvíce projektů se realizuje v Africe. První zemí, kde Mary's Meals začalo působit, bylo Malawi.

Je mnoho způsobů, jak lze pomoci hnutí Mary's Meals: finančním příspěvkem, šířením myšlenky hnutí, dobrovolnictvím, pořádáním akcí, přednášek, vyráběním věcí, které lze prodat na podporu hnutí, modlitbou,...

Mnoho dětí zapojených do programu Mary's Meals nemá základní učební pomůcky jako tužky a sešity. Je možno jim pomoci v rámci batůžkového projektu. Stačí starší použitelný batůžek vybavit věcmi dle návodu a dobrovolníci tyto batůžky posléze přepravují na místo určení. Bližší informace lze nalézt na stránkách www.marysmeals.cz.

Na těchto stránkách lze také najít odkazy na velmi zajímavá videa o aktivitách hnutí.

Markéta a Bohumil Bradáčovi

Rodinné svědectví

Loni na jaře jsme si s manželkou Markétou přečetli knížku Bouda, která krmí milion dětí od Magnuse MacFarlana-Barrowa. Velmi nás oslovila myšlenka pomoci nejchudším dětem ve třetím světě, umožnit jim chodit do škol a pomoci vzdělání se vymanit z bludného kruhu chudoby. V téže době vznikla v Brně národní pobočka organizace Mary's Meals. Tuto organizaci Magnus v roce 2002 založil a už 17 let ji vede. Na webových stránkách jsem našel zprávu, že shánějí dobrovolníky a přihlásil jsem se.

První akcí byla loňská charismatická konference v Brně. Na ni přijel i zakladatel hnutí Magnus a měl tam velmi krásnou přednášku. Měl jsem tu čest zajít s ním na pivo. Je to velmi skromný a laskavý člověk. Postupně se do dobrovolnických aktivit zapojila celá naše rodina. Byli jsme na svatováclavské slavnosti ve Staré Boleslavi, na adventních trzích v Brně a na řadě dalších akcí. Letos v květnu jsme se zúčastnili poutě Mary's Meals na sv. Hostýně.

Pro naši rodinu znamená dobrovolnictví Mary's Meals něco velmi dobrého. Díky tomu děti zatoužily jet do Medjugorje, kde se jim velmi líbily mezinárodní mše svaté. Potkáváme se s dalšími lidmi a vnímáme, kolik dobrého jsou druzi ochotni udělat či dát. Je to aktivita, která naši rodinu spojuje. Naše holky o Mary's Meals mluví ve škole se spolužáky i učiteli, my rodiče v práci a mezi známými. Není snadné uvěřit pro nás, žijící v bohaté Evropě, že stále ještě v těchto okamžicích umírají ve světě děti hladem. A proto není možné nemluvit o tom, jak málo stačí, aby se tomu zabránilo. Naše holky přestaly pokukovat po dětech, které mají dražší věci než ony, protože si uvědomily, jak mnoho máme, i když se snažíme žít skromně.

Těšíme se na další akce a věříme, že dílo Mary's Meals je požehnané a že přinese mnoho dobrého ovoce.

Bohumil, Markéta, Kristýnka, Adélka a Lenka Bradáčovi

Tančíme s vášní

Ráda si zatančím, můj manžel se na tanec rád podívá. Společně tvoříme nesouroudou dvojici lidí ve středním věku, kteří za zimu pár plesů "obejdou". Jedním z nich byl i ten farní v Olešnici.

Na tuto společenskou událost jsme dostali už před rokem pozvání od kolegyně z práce Jarušky Trmačové. S chutí jsme kývli a s přáteli vyrazili za tancem i poznáním, jak to u vás v Olešnici chodí. I my v Poličce totiž pořádáme farní ples. Ne s takovým úspěchem.

A rozdíl, to tedy byl. Hned u vchodu mě zaskočila nesmírně bohatá tombola. Mimořádně, pytel jablek jsme už snědli, dosud však s uctívou vzpomínkou používám lak na vlasy s vysokou fixační schopností značky Intesa styling. A divili jsme se dál - bohaté návštěvnosti, o jaké si zatím u nás můžeme nechat zdát; mladým lidem, kteří se pohybovali všude kolem - u vstupného, tomboly, při občerstvení, uvádění i ve vloženém programu a na svých bedrech nesli celou tíži organizace večera. Zpytovala jsem svědomí, kde se stala chyba, že organizační záležitosti u nás zatím leží víc na těch starších. Překvapil mě rovněž celý stůl v sále obsazený lidmi s kolárkem nebo v řeholním rouchu a úvodní požehnání a mnohohlasně pronesená modlitba pro mě byly zážitkem. Zkrátka, ocitli jsme se v jiném světě. I proto jsme si návštěvu farního plesu v Olešnici rádi zopakovali také letos, už v početnější sestavě. Jediné, k čemu jsem měla nepatrnou připomínku, byl repertoár kapely. Hráli skvěle, ale jak jsem v úvodu zmínila, tančím neuměle, zato s vášní, a tak mi k jejímu uspokojení chyběla příležitost k provedení waltzu, foxtrotu, tanga, cha-chy, jivu či samby. Ke každému ze jmenovaných tanců máme nacvičené, sice toporně, ale přece, dvě/tři figury, a i v Olešnici bych si je vedle klasiky - polka, valčík, moderna, ráda "vystříhla".

Bez ohledu na tento bezvýznamný mráček, jsem od vás pokaždé odjížděla okouzlena, a to do té míry, že jsem na pastorační radě, již jsem členkou, navrhla pro příští rok uspořádat expedici na farní ples do Olešnice a panu faráři udělila pár "moudrých rad" stran jeho plesového využití - třeba, že když netančí, může v baru hostům nalévat "alkohol", jako váš duchovní otec...

Smáli jsme se mému návrhu a přáli vám tu pěknou farní pospolitost, kterou na plese tvoříte. K expedici zřejmě nedojde. Působíme v jiných podmínkách, s tím se musíme smířit. Ale moji přítomnost, přítomnost mého muže a naše taneční kreace, dá-li Pán Bůh, můžete za rok opět očekávat.

Štěpánka Dvořáková

Večer chval - animátorská praxe

Dne 23.2.2019 proběhl v naší farnosti večer chval. Tato akce byla pro mne a pro Staníka Knotka animátorská praxe. Dělali jsme totiž animátorský kurz v Osové Bítýšce. Pořádáním chval jsme chtěli navázat na předešlé animátory, kteří si vybrali právě chvaly pro svoji praxi, a zároveň učinit je tradicí. Je totiž krásné společně chválit Pána, za to jaký je.

A teď něco málo o animátorském kurzu. Skládá se z deseti víkendů. Téma každého víkendu je jiné (sebepoznání, Bible, společenství,...). Naučili jsme se zde mimo jiné jak pořádat akce tohoto typu, jak dobře vyjít s časem, jak se starat o děti a spoustu dalších věcí. Na konci dvouletého kurzu dělá každý animátor takovouto praxi, aby dokázal, že je hoděn dekretu od otce biskupa Vojtěcha. Kdo z mladých by se cítil, že by se chtěl více

zapojovat ve farnosti a mít na to papír (pomáhat může samozřejmě i bez něho), tak je kurz právě pro něj. Pozná spoustu nových přátel, naučí se nové věci a užije si hodně zábavy.

Tomáš Kánský

MENE TEKEL

Ve dnech 24. února až 7. března se v Praze uskutečnil XIII. ročník mezinárodního festivalu proti totalitě, zlu a násilí, pro paměť národa. Jeho cílem je připomínat historické mezníky nejen naší země, ale i dalších států Evropy s přesahem do částí světa, kde jsou dodnes porušována základní lidská práva.

Proč MENE TEKEL? Odpověď najdeme v Bibli. Mene tekel jsou první dvě slova tajemného varování krále Belsazara ze starozákonní knihy Daniel. Přeneseně označuje naléhavé varování, výstrahu.

Projekt původně vznikl jako reakce na nezáměr společnosti o osud politických vězňů padesátých let a ve spolupráci s mnoha odbornými a paměťovými institucemi přináší svědectví o protiprávnosti totalitních režimů. Soustřeďuje se zejména na připomínání odkazu obětí nacismu a komunismu.

Během festivalového týdne se každoročně uskuteční zhruba třicet žánrově různorodých akcí oslovující lidi napříč generačním, zájmovým a sociálním spektrem. Výstavy, koncerty, filmové projekce, literární setkání, besedy s pamětníky, interaktivní programy pro školní mládež a rekonstrukce politických procesů.

Tématem letošního ročníku bylo: Pronásledování rodin v době nesvobody. Organizátoři se snažili představit širokému spektru veřejnosti žijící svědky politických perzekucí, totalitních hrůz a upozornit na absenci demokracie v rozličných částech naší planety.

Téma rekonstrukce politického procesu si letos organizátoři vybrali Veřejný proces s kulaky, který se konal v dubnu 1953 v olešnické sokolovně. Tento proces se hráli studenti právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, v budově Nejvyššího soudu v Praze na Pankráci.

Naše rodačka Marie Cholínská (Bočková z Crhova), která v současné době pracuje v Ústavu pro studium totalitních režimů, poskytla tvůrcům potřebný materiál, ze kterého vycházeli při tvorbě scénáře. Režisér a organizátor celého projektu si přál, aby přijel někdo z Olešnice, a tak jsme dva dny předem obdrželi pozvání a vyrazili jsme do Prahy. Někteří jeli autem a já s Františkem jsme využili vlak, abychom byli v Praze dřív. Nejprve jsme navštívili výstavu v ambitech kláštera františkánů. Byly zde umístěny velké panely s fotkami vystěhovaných rodin a různé dokumenty a fotografie související s pronásledováním sedláků. Dále pak výstava pražských ZUŠ, kde se děti zúčastnily přednášek o totalitě a výtvarně to zpracovaly. Některá díla byla nádherná. Mě však nejvíc oslovila část čtvrtá, kde byla výstava obrazů zachycujících strašlivé praktiky pronásledování v současné Číně vůči stoupencům sekty FA-LUN-KUNG. Po zhlédnutí této hrůzy mně bylo hodně smutno z toho, jak se hlavní představitel našeho státu jezdí učit demokracii do Číny.

Na Vyšehradském hřbitově jsme se potkali s druhou (automobilovou) částí naší výpravy. Prohlédli jsme si hřbitov a vycházkou jsme došli k budově Nejvyššího soudu na Pankráci, kde jsme už byli organizátory očekáváni. Pak následovala rekonstrukce olešnického procesu. Televizní přenos vysílala internetová televize a byl promítán ve Křtěnově i v Olešnici. Kdo to nestihl, může si ho najít v archivu internetové televize a pustit doma. Po skončení jsme ještě uctili památku umučených za nacistů a komunistů v pankrácké věznici.

Po pietním aktu ve věznici všichni odjeli, ale já jsem si to ještě trochu prodloužila. Bylo totiž 2. března, po staru svátek sv. Anežky. A protože je to moje birmovací patronka, s pádem totality u nás má hodně společného a navíc letos slavíme 30 let svobody, vydala jsem se do kostela Křížovníků, kde se oficiálně zahajoval anežský rok. Mši svatou sloužil papežský nuncius v ČR. Byla jsem šťastná, když nemůžu do Říma na zakončení, tak jsem mohla být aspoň na začátku.

Při zpáteční cestě z Prahy domů pohodlným vlakem s občerstvením a v teple jsem přemýšlela, jak asi muselo být ženám, které před 66 lety jely se svými dětmi opačným směrem než jedu já. Ze Křtěnova daleko do Čech. Na otevřeném nákladňáku, v zimě, s troškou základních věcí. Neznámo kam, neznámo ke komu, nevěděly vůbec, co s nimi bude. Kéž bychom si všichni dokázali vážit svobody, byli za ni vděční a svým hlasem, který svobodně házíme do volebních urn podporovali ty, kteří o demokracii usilují.

Jarka Sobotková

Nebeský orloj

Nápad obléknout v kostele děti za svaté vznikl už před léty. Uvědomovaly jsme si, že děti v náboženství neznají svoje křestní patrony ani další svaté. Bylo však stále tolik aktivit, že nezbyval čas, tento záměr uskutečnit.

Až v roce zjevení Panny Marie ve Fatimě (2017) se na májových pobožnostech děti modlily růženec v kostýmech pasáčků, kterým se P. Maria zjevila. Děti se

střídaly, ale ne všechny dostaly příležitost. O rok později jsme tedy začaly v květnu každý pátek při dětských mších svatých strojit děti do kostýmů. Pokaždé to byl jeden svatý a jedna světice. Postupně se vystřídaly všechny děti, které měly zájem. Přesto byla řada dalších neztvárněných svatých. Moc pěkné bylo, že všichni naši aktéři si sami vždy připravily životopis „svého světce“ a ten při mši svaté sami přednesli.

Kostýmy jsme šily i na poslední chvíli a musely se vyzkoušet třeba v hodině náboženství. Stalo se tak, že po škole pobíhal např. svatý Klement Maria Hofbauer, který si chtěl nechat svůj kostým i do dalších hodin. Děti to bavilo a ptaly se, kdy se budou moci v kostele zase předvést za „svého svatého“.

Přišel tedy další nápad, udělat jim přehlídku společně, aby si všechny světce ještě znovu užily. Napadlo nás, ukázat postavy jako apoštoly v orloji. Jelikož by to byla přehlídka ze zástupu svatých, tedy „orloj nebeský“. Nastalo období náročných příprav, ale objevilo se podium, látka na opony, ochotné a šikovné ruce na výrobu kulisy a orloj byl na světě.

Protože při samotném představení nebylo možné číst dlouhé životopisy připravené dětmi, musely jsme ke každému sepsat kratší verzi textu. Konečně se našel termín a mohlo vše vypuknout.

Ráno po mši svaté jsme rychle postavily kulisy a odpoledne oblékly za pomoci maminek více než 60 účinkujících dětí. Jenže, znáte děti, chvílku neposedí, a tak část „nebe“ hrála na farním dvoře fotbal s míčem od kluků z oratoře Dona Boska nebo se honily. Také se stalo, že někdo přišel a hlásil, že svatý otec spadl a je od bláta... No myslíme, že i nahoře se usmívali a dobře se bavili. Děti jsme znovu upravily a ty už v klidu a s trochou trémy prošly orlojem a krásně své svaté předvedly. Vše zakončily průvodem po kostele a písničkou, ve které se zpívá, že každý může svatým být. My jsme si oddechly a byly šťastné, že vše dobře dopadlo.

Oslovil nás také pan farář J. Matras s žádostí o představení orloje v bysterské farnosti. Slovo dalo slovo a 16.6.2019 jsme vystupovali ve vedlejší farnosti. Snad jsme jim i tam přinesli kus „živého Nebe“.

Chtěly bychom také dodat, že Nebeský orloj nebylo jen představení dětí v kostýmech, ale i velká věc v tom, že dobrovolné vstupné z obou akcí bylo věnováno na charitativní organizaci Mary's Meals, které velmi účinně bojuje proti hladu ve světě. Smyslem tedy bylo i to, aby děti pomohly dětem, které se nemají zdaleka tak dobře, jako většina z nás.

Všechny naše malé děti jsme svěřily do ochrany právě těch svatých, které ztvárnily. Kdo ví, třeba si jednou toho svého vezmou jako patrona při svátosti biřmování. Jsou to ti, kteří žili na této zemi a svým životním příkladem, i přes různé překážky a někdy i pády, došli ke svatosti. Je to pro nás velké povzbuzení.

Tímto děkujeme všem šikovným přátelům, kteří nám pomáhali uskutečnit tuto aktivitu. Děkujeme také všem ochotným rodičům, se kterými máme velice pěknou spolupráci i během celého školního roku! A hlavně, máme moc šikovné děti! Bohudíky za ně!

katechetky a spol.

Ježíšovi přátelé

V postní době jsme se mohli zapojit do „Postní hry“ s názvem „Ježíšovi přátelé“. V kostele pod kazatelnu každý týden přibývaly postavičky, z nichž každá v daný týden představovala biblickou osobu, doprovázející Ježíše před ukřižováním. Hra byla nejenom pro děti a jejím smyslem bylo uvědomit si, jak důležité je v těžkých chvílích mít na blízku přátele.

katechetky

Noční křížová cesta Olešnicí

Na začátku března se ve večerních hodinách vydal od kostela hlouček lidí v čele s těžkým dubovým křížem. Lidé vyšli vstříc potměným olešnickým ulicím. Začala křížová cesta ulicemi města v režii farní mládeže.

Všichni jsme postupně prošli předem připravený okruh se zastávkami, které většinou tematicky odpovídaly jednotlivým zastavením křížové cesty. Cestou jsme rozjímalí o textech, které sepsal francouzský kněz, jež celý život pracuje s mládeží, zpívali písně z Taize a nebo jen tiše procházeli a uhýbali kolemjedoucím autům.

Z míry nás nevyvedl ani hluk z kina nebo projíždějící auta. Během trasy se postupně přidávali i odpojovali další lidé. Někteří došli až zpět do kostela, jiní se přidali aspoň na část.

Díky všem, kteří přišli prožít chvíli v tichu s naším Pánem, i těm, kteří se jakkoliv zapojili, ať už čtením textů, zpěvem nebo nesením kříže (za ten patří obrovský dík Markovi Adamcovi). A třeba se příští rok sejdem zase, abychom prošli ulicemi našeho městečka a mohli se modlit za sebe navzájem.

Eliška Kánská

Železný poutník

Odpoledne 5. 4. 2019 jsem se vydala společně se dvěma poutníky z naší farnosti na noční postní pěší pouť. Cesta je dlouhá 50 km a spojuje dvě moravská

mariánská poutní místa, Svatý Kopeček u Olomouce a Svatý Hostýn. Na Svatý Kopeček jsme přijeli autobusem v 17:30, mše svatá začínala v 18 hod. v bazilice Navštívení Panny Marie. Krása interiéru tohoto chrámu byla skryta pod lešením, probíhá tu rozsáhlá rekonstrukce. Při mši svaté bylo možno přistoupit ke svaté zpovědi. Uprostřed baziliky si každý poutník vzal jednu fazoli (pomyslné břímě), které s sebou nesl na Svatý Hostýn. Byly tu k rozebrání

i mapky pro poutníky, aby věděli kudy vyrazit. Na mě mapka nezbyla, ale to nevadilo, měla jsem u sebe mapku z minulého putování, kam jsem si dopsala aktuální telefonní kontakt na zdravotníka i na řidiče vozidla, které bylo připraveno odvézt poutníky, kteří již nevládli dojít do cíle pěšky.

Ze Svatého Kopečku jsme vyrazili asi v 19:20. První zastávka byla v obci Tršice, kde byl pro nás otevřený kostel Narození Panny Marie. Po krátké modlitbě i odpočinku jsme se vydali do obce Prosenice, která leží uprostřed naší pouti, kam jsme dorazili po půlnoci. Zde pro nás ochotní farníci připravili občerstvení, bylo otevřeno i místní muzeum a samozřejmě i kostel sv. Jana Křtitele. Zastávka tu byla delší, ale poslední. Využili jsme ji proto i na zalepení puchýřů na nohou. Po cestě jsme se modlili, zpívali a tak cesta ubíhala k svému cíli. Důležité pro mě bylo vědět, za co tuhle pouť obětují, a když už jsem nemohla, vždy jsem si to připomněla a šlo se mi hned lépe.

I když jsme přišli do Bystřice pod Hostýnem, stále ještě nebylo vyhráno, bazilika Nanebevzetí Panny Marie stojí na kopci za tímto dlouhým městem, kam vede snad nejnáročnější část naší pouti. Na začátku města začalo pršet a tak tomu bylo až na Svatý Hostýn. Šli jsme lesem do prudkého kopce, vysoko v dálce problikávala světýlka poutníků před námi. Velmi náročná „zkratka“, po dešti rozmoklá hlína, mokré kameny i kořeny stromů, ale ta krása, když dojdete nahoru a už Vás čekají jenom schody... dlouhé schody k bazilice Nanebevzetí Panny Marie. Byla jsem vyčerpaná, špinavá, ale šťastná. Pohled na osvětlenou baziliku, z jejíhož průčelí Vás vítá Panna Marie, byl nádherný. V poutním domě byl pro nás přichystaný čaj a hlavně tu byla možnost se umýt a odpočinout si přede mší svatou, která začínala v 7:15. Po mši svaté jsem dala fazoli do ošatky před oltářem a od kněze jsem dostala certifikát Železného poutníka.

Již 22. ročník Železného poutníka byl tentokrát z pátku na sobotu 5. 4. - 6. 4. 2019, pouť probíhá týden před Květnou nedělí. Tato pouť se nedá popsat slovy, to se musí prožít, tak snad někdy příště i s Vámi. Jak řekl můj syn, kdo jednou zkusí, musí příště znovu.

Sederová večeře o svátku Pesach

Každý rok v období Velikonoc slaví židovský národ svátky Pesach, aby tak vyjádřili svou vděčnost Bohu za to, že je vyvedl z egyptského otroctví. Stejně tak i my křesťané rok co rok prožíváme obřady zeleného čtvrtku, abychom si připomněli poslední večeři Páně a vyjádřili svou vděčnost tomu, kdo se pro nás obětoval.

S vědomím rozdílnosti, ale i sounáležitosti, s židovským národem si mladí lidé z naší farnosti nachystali a prožili sederovou večeři jako za časů Ježíše Krista. Tento obřad nemá být napodobováním, ale měl by přispět k hlubšímu prožití a pochopení velikonočních událostí.

Svátek Pesach neboli svátek nekvašených chlebů se oslavuje 7 dní a sám o sobě připomíná desátou egyptskou ránu, kdy Hospodin pobil v Egyptě vše prvorozené a přitom ušetřil potomky Židů. Teprve potom se faraon podvolil a propustil židovský národ z egyptského otroctví.

První den svátku se pořádá sederová večeře, která má po staletí svůj pevný řád. Hlavním smyslem sederu je vyprávět dětem (a nejen jim) o útěku z Egypta a připomínat si události dávné historie. Pro první sváteční večer jsou pouze dva příkazy uvedené v Tóře: jíst Macesy a vyprávět si o vyjití z Egypta. Rabíni k těmto povinnostem přidali další dvě: jíst hořké byliny a vypít čtyři poháry vína. Jeden naplněný pohár, určený pro proroka Eliáše, zdobí střed stolu. Tento stůl musí být prostřený ještě před setměním. Je na něm připravena slaná voda a sederová mísa s pěti druhy potravy, k nimž patří Macesy (nekvašené chleby), pečená nezlomená skopová kost se zbytkem masa, Charoset (sladká tuhá hmota z jablek, ořechů, skořice, červeného vína a datlí), Karpas (uvařená kořenová zelenina), Maror (hořké byliny) a bejca (natvrdo uvařené vajíčko).

Shromáždění začíná po setmění, když vychází první hvězda anebo je taková tma, že není možné rozeznat černou niť od bílé.

Naše setkání se uskutečnilo v KFC Rafael v odpoledních hodinách, aby večeře mohla plynule navázat na mešní obřady v kostele. Všichni účastníci se velmi aktivně podíleli na přípravě a rozdělili si mezi sebou jednotlivé služby, jak vyžadoval řád večeře. Jedni byli lektoři, kteří předčítali předepsané texty z bible nebo asistence, která se postarala o obřadní omývání rukou a také posluhovači, kteří dolévali poháry. Předsedající našeho shromáždění byl p. Adamec, který dodal sederové večeři hloubku a důstojnost a animátorem setkání byla Eliška Kánská, která doplňovala komentáře k jednotlivým úkonům. Její pomocí byla Kačka Adamcová, která se starala o plynulost večeře. Všem účastníkům patří díky za jejich podíl na sederové večeři a věřím, že takto strávený čas naplnil to, co jsme si v úvodu předsevzali.

Na závěr všichni spolustolovníci zvolali: „*Příští rok nashledanou v Jeruzalémě!*“ (*le-Shana ha-ba'a be-Irushalajim ha-benuja!*) a doufáme, že se za rok znovu shledáme a sederová večeře se nám stane pevnou součástí zeleného čtvrtku ve farnosti Olešnice.

Jarmila Adamcová

Předtáborová víkendovka

Hned týden po Velikonocích jsme se s táborovými vedoucími vypravili na předtáborovou víkendovku na faru do Březí u Osové Bítýšky. Hlavními úkoly bylo připravit program tábora a užít si nějaký čas spolu. Kromě porad se tedy do programu vešly i společné hry a zhlédli jsme také několik tematických filmů. Na sobotní večer mezi nás zavítal otec Tomáš a po modlitbě v kostele jsme u táboráku společně opekli špekáčky. Nic dalšího už nebudu prozrazovat a myslím, že se táborníci mají na co těšit.

Štěpán

Žehnáni polí

V neděli 28.4.2019 proběhlo v naší farnosti žehnáni polí. Je to jeden z projevů zbožnosti, který u nás přetrvává, i když jinde už dávno zanikl. Domnívám se však, že je dobré si stále připomínat naši závislost na Bohu a jeho požehnání. Že to, co máme kolem sebe, není samozřejmé, že potraviny se nevyrobí v obchodech, že k jejich vzniku nestačí jen lidská práce, že bez vody nevyroste žádná rostlina. A to poslední nám v posledním roce dost chybělo.

A tak jdeme pomalu usychajícím lesem Pod skalkami. Ten les ještě nedávno býval krásný a je jasné, že pokud v nejbližší době nezačne vydatně pršet, dopadnou tak u nás všechny lesy. Za modlitby růžence přemýšlím, jak to asi vypadalo v Izraeli v Eliášově době, když nepršelo tři a půl roku.

Na úzké pěšině potkáváme nevěřícího kamaráda. Uhýbá z pěšiny, abychom mohli projít a diví se: „Kam vás tolik jde?“ „Jdeme se modlit za déšť,“ odpovídám. Zdá se mi to srozumitelnější, než vysvětlovat, co je to požehnání. Navíc v současné době si to Boží požehnání neumím bez deště představit. Také jdou za mnou další lidé a na rozhovor není čas. Znovu si uvědomuji, do jakého rizika vstupujeme. Jestli teď nezaprší, budeme ostatním pro smích asi tak, jako ta šamanka, co jakými ezoterickými kejky přivolává déšť. Vzpomínám na divnou modlitbu, kterou jsem kdysi někde zaslechl a která by v naší situaci vypadala asi takto: „Pane, jestli teď nezaprší, tak to nebude jen naše ostuda, ale taky Tvoje.“

Ale o to riziko asi jde. Zatím je to jen riziko výsměchu od ostatních, které hrozí při každém projevu naší víry mimo kostel. Myslím, že pokud nejsme ochotni do takového rizika jít, jsme křesťané ne druhé, ale asi tak čtvrté kategorie (z pěti možných).

P.S.

29.4.2019 začalo pršet a postupně v příznivých intervalech a množství dosud (psáno 21.6.2019) napadlo 170 mm srážek. (Roční průměr je u nás 550 - 600 mm) Bohu díky.

Jenda Novotný

Misijní koláč

Misijní klubko pořádá pravidelně akce na podporu chudých dětí. Nejinak tomu bylo i v neděli 5.5.2019. Po mši svaté jsme rozdávaly perníčky, které jsme sami upekly a nazdobily. Na faře byla možnost zakoupit si zákusky v krabičkách a odnést si je domů. Také v Rafaelu bylo živo. Měly jsme připravené pohoštění pro všechny, kdo měli zájem.

Děkujeme všem, kteří nám pomáhají.

Áďa

Senioři opět na výletě

Stalo se již tradicí, že nás každé jaro pan farář pozve na společný výlet a my jsme mu za to moc vděční.

Letos jsme si to namířili až na samou hranici s Rakouskem a to do Vranova nad Dyjí. Sídlí tam totiž FATYM (farní tým) v čele s otcem Markem Dundou, kterého známe z Lidových misii, které v našich farnostech probíhaly v loňském roce a jsou tam také krásné památky.

Vyjeli jsme z Olešnice ráno v 8 hodin, přibrali jsme seniory v Černovicích, díky nimž byl autobus zcela zaplněn a už jsme uháněli k vytyčenému cíli. Během cesty pršelo, ale protože se modlíme za déšť, nemohli jsme reptat ani v duchu. Ono stejně přestalo pršet během mše svaté, kterou pro nás sloužil otec Marek Dunda společně s naším otcem Tomášem ve Vranově v nádherném a opraveném kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Po mši svaté jsme měli nachystané malé občerstvení a seznámili jsme se s historií kostela.

Kostel byl postaven asi v první polovině 13. století v románském slohu, přestavěn a rozšířen v gotickém slohu. V roce 1645 byl Vranov i kostel vypálen Švédy. Kolem roku 1685 začala přestavba kostela, která trvala ještě skoro celé 18. století. O jeho přestavbu v barokním stylu se zasloužil šlechtický rod Althanů z místního zámku. V kostele se zachovalo několik vzácných soch a obrazů, dokonce vzácná románsko-gotická křtitelnice.

Když jsme opustili kostel, namířili jsme si to přes náměstí do místní restaurace na oběd. Byl vynikající a hlavně vydatný.

Po obědě jsme vyjeli na Vranovský zámek. Zámek se tyčí na skále asi 70 m nad kaňonem, který vyhloubila během mnoha staletí řeka Dyje. Kaňon je dlouhý asi 30 km a sahá až do Znojma. Původně zde byl hrad, o němž je první zmínka v roce 1100. Hrad byl později přestavěn na tento zámek, který patřil rodu Althanů. My jsme si prohlédli méně náročný prohlídkový okruh, který zahrnuje soukromé pokoje a kapli Nejsvětější Trojice. Nahlédli jsme do soukromého života hraběcích rodů Mnízsků a Stradických působících zde v průběhu 19. a 20. století. V zámku je k vidění hodně kameninové keramiky, která pochází z proslulé místní manufaktury. Do kaple jsme scházeli po točitém schodišti, což bylo pro naše bolavá kolena a jiné klouby dosti náročné. Všichni to však zvládli bez úrazu.

Při zpáteční cestě jsme se ještě stavili v Bohuticích, což je vesnice asi 30 km pod Brnem. Je to prý poslední jižní výběžek Českomoravské vysočiny, kde se pěstuje hlavně víno a meruňky.

My jsme však navštívili místní zámek, kde je vystavena expozice křížové cesty. Bohutickou křížovou cestu vytvořil kutnohorský řezbář Bohumil Bek. Postavy jsou v životní velikosti a jsou vyřezané z cedrového dřeva. O vytvoření tohoto skvostu se zasadil charismatický místní farář Antonín Prášek, který v obci působil od roku 1924. Dalším jeho dílem je vznik Lurdské jeskyně a založil tradici slavných poutí. Měl ještě mnoho dalších nápadů, ale ty mu překazila II. světová válka. Místní občané na něho s vděčností vzpomínají a nechali mu zhotovit bustu, která je umístěna v blízkosti Lurdské jeskyně. Navštívili jsme i místní kostel, který je také moc pěkný, jenom varhany prý nehrají, protože při opravě interiéru byly pištěly ucpány prachem a jiným nepořádkem.

V kostele jsme měli krátkou pobožnost a s požehnáním pana faráře jsme se vydali na zpáteční cestu domů.

Věřím, že mezi námi nebyl nikdo, komu by se náš společný výlet nelíbil, a proto chci za nás za všechny poděkovat především otci Tomášovi a také paní Novotné, která vše zařizovala.

J. Kolářová

Děkanátní pouť do Vřesic

Na státní svátek 8.5. jsme se vypravili na děkanátní pouť do Vřesic u Sulíkova, a to každý podle svých možností. Někteří doputovali pěšky, někdo na kole, jiný dojel autem. Naše početná skupina vedená otcem Tomášem putovala z Olešnice pěšky.

Z Olešnice jsme vyrazili přes ústupskou Boží muku do Rozsíčky, vedeni turistickou značkou až do Vřesic. Naše skupina byla opravdu různorodá - nejmladší účastníci v kočárku a nejstarší 80 let. Po téměř nekončící cestě jsme doputovali až do Vřesic k místní kapli, kde se konala mše svatá. Zde nás uvítal místní správce křesťanské farnosti P. Michal Polenda s děkanem P. Miroslavem Šudomou. Otec Polenda připomněl pár zajímavostí o tomto krásném místě. Kaple ve tvaru slzy je zasvěcena sv. Monice a sv. Augustinovi, byla dokončena a vysvěcena v létě 1998. Kde jinde si připomenout konec války než v této malé vesničce, kde žil a pracoval blahoslavený Engelmar Unzeitig.

Bl. Engelmar se narodil v Hradci nad Svitavou roku 1911 v rodině sudetoněmeckého sedláka. Před druhou světovou válkou se stal řeholníkem a byl vysvěcen na kněze. Pro svoje postoje a názory se dostal do koncentračního tábora v Dachau. Přihlásil se do skupiny vězňů, kteří měli ošetřovat nakažené tyfem a sám tomuto onemocnění podlehl na konci války.

Po mši svaté následovalo divadlo o životě tohoto světce, které si připravili farníci ze Svitav. Celý program zakončilo vystoupení místních schůl.

J.N.

Europoslanec docent JUDr. Pavel Svoboda v Olešnici

Počátkem letošního května navštívil naši farnost europoslanec docent JUDr. Pavel Svoboda na plánovanou besedu s olešnickými farníky.

Jeho návštěva byla tolik milá, protože má k Olešnici vřelý vztah, poněvadž se zde narodila v roce 1898 jeho babička Františka Neumannová, dcera Metoděje Neumanna. Byla v Olešnici pokřtěna a také ve zdejším kostele měla svatbu v roce 1920, kdy se provdala za JUDr. Jana Svobodu. Oddávajícím byl pan farář František Soukal.

Pavel Svoboda se narodil 9. 4. 1962, vystudoval v Praze gymnázium, dále Právnickou fakultu University Karlovy v Praze. V roce 1992 studoval Evropské právo na universitě v městě Toulouse ve Francii.

Od roku 2001 je docentem pro Evropské právo na Právnické fakultě University Karlovy v Praze.

V roce 2004 se stal náměstkem ministra zahraničí. Od roku 2009 byl velvyslancem Stálé mise České republiky při Radě Evropy ve Strasbourgu, ve stejném roce byl presidentem České republiky jmenován členem vlády ČR.

V roce 2014 byl zvolen poslancem Evropského parlamentu, v němž byl dvakrát po sobě zvolen předsedou Právního výboru EP, čímž se stal v EP nejvýše postaveným Čechem.

Napsal celou řadu knižních publikací o Evropském právu a učební texty pro katedru Evropského práva pro Universitu Karlovu. Přednáší na Universitě Karlově Evropské právo. Během svého působení v EP prosazoval křesťanské zásady a myšlenky, prosadil v EP schválení ukončení střídání letního a zimního času.

Mimo odbornou literaturu napsal knižní publikace: „Zpěvy doby vánoční“ - kde shrnul 250 českých a moravských koled, dále „Kánony duchovní - kánony světské“ a „Zpěvy vánoční Evropy“.

Má sourozence RNDr. Tomáše Svobodu, který je odborník v oblasti programování.

Jeho tatínek PhDr. Bohumil Svoboda je dlouholetý spisovatel, žurnalista, politik a režisér. Je autorem 17 knižních publikací o životě a osudech mimořádných osobností křesťanského světa.

Pavel Svoboda kandidoval v letošních Evropských volbách znovu, přestože získal 21821 preferenčních hlasů, skončil svou činnost v Evropském parlamentu, poněvadž KDU-ČSL získala pouze dva mandáty.

Děkuje tímto všem olešnickým občanům, kteří mu preferenční hlasy ve volbách dali a těší se na další setkání v Olešnici.

Vladimír Neumann

Děkanátní setkání mládeže

V sobotu 16.3. proběhlo v Kunštátě Děkanátní setkání mládeže, které se koná jednou za dva roky. Z naší farnosti se zúčastnili čtyři mládežníci s doprovodem otce Tomáše. V první části programu jsme měli povídání o Světovém setkání mládeže v Panamě od jedné z účastnic. Po zbytek odpoledne jsme se v jednotlivých skupinkách připravovali na večerní křížovou cestu, ke které jsme vymýšleli vlastní texty a snažili se dramaticky ztvárnit jednotlivá zastavení.

Křížovou cestou po okolí Kunštátu byla celá akce ukončena. Jsme moc rádi, že jsme se mohli zúčastnit.

A.J., E.N

S Pannou Marií na Vesmír

Několik děvčat z Misijního klubka vyrazilo poslední květnový víkend na Vesmír. Duchovní obnova se nekonala v Hoješíně, ale na DCŽM Vesmír v Orlických horách.

Příjezd na Vesmír byl v pátek navečer. Obnovu jsme zahájili mší svatou a večerním seznamováním. Ráno nás vzbudil hlas kytary místního pana faráře. Sobotní program probíhal ve skupinkách. Připravovali jsme se na „GALAVEČER“. Odpolední výlet byl obohacen modlitbou růžence. Večerní mše svatá byla sloužena v kostele sv. Matouše. Galavečer se skládal ze scének na zadaná témata. Po setmění jsme vystoupali se zapálenými loučemi do kostela, který byl osvětlen svíčkami. Po nedělní mši svaté v Deštném v Orlických horách následovala cesta domů plná radostných zážitků.

Františka Palinková

Výlet náboženství 8. a 9. ročníku

Dne 24.6. jsme s náboženstvím vyjeli na výlet do našeho hlavního města. Abychom vše dobře stihli, museli jsme vyrazit už brzy ráno. Naše dobrodružná výprava by se nemohla obejít bez mše svaté prožité v kostele Panny Marie Vítězné u Pražského Jezulátka. Pokračovali jsme po dalších památkách Prahy. V horkém odpoledni nás hlad donutil navštívit jednu z místních restaurací. Výlet byl zakončen Pražským orlojem a následnou cestou domů.

Jsme rádi, že nám otec Tomáš umožnil návštěvu Prahy a doufáme, že si to ještě někdy zopakujeme.

žáci navštěvující náboženství 8. a 9. tříd

1. svaté přijímání

Jsem třetíák. Na tom není nic zvláštního. Každý byl nebo bude jednou třetíákem.

Pro mne ale byl tento rok výjimečný a myslím, že nejen pro mne. Bylo nás 16. Od začátku školního roku jsme se připravovali na 1. svaté přijímání. A já se moc těšil! Učili jsme se desatero, podle kterého jsme poznávali naše hříchy. Pan farář Tomáš Šíma měl s námi velkou trpělivost.

Měsíc střídal měsíc, podzim vystřídala zima a přišlo jaro. Naše přípravy začaly vrcholit. Na konci dubna, při páteční mši svaté, nás pan farář představil celé farnosti. Při této příležitosti jsme si rozsvítili svíci, která svítila vždy, když jsme byli přítomni na mši svaté. A už to bylo tady - 2. 6. 2019, den našeho 1. svatého přijímání. Nemohl jsem dospát. Mše svatá byla velmi pěkná. Já jsem si ten den užil. Ode dneška si už nebudu chodit pro křížek, ale pro Pána Ježíše.

Děkuji za dar víry a prosím o Boží požehnání pro nás všechny.

Jeník

Den se svatou Anežkou

Byl čtvrtek 6.6.2019, den jako každý jiný. Měli jsme jít do školy, ale místo toho jsme s náboženstvím jeli do Boskovic na Den se svatou Anežkou. Těšili jsme se. Byli jsme rozděleni do skupin podle tříd. Nás, třetíáky, a čtvrtíáky měla na starosti Maruška Knotková a paní Klonová, babička Vojtíka.

Začali jsme mši svatou. Kostel byl plný. Následovalo plnění úkolů. Bylo jich celkem 10. Na každém stanovišti jsme za splnění úkolu dostali malou drobnost - korálku, knoflík,...

A jaké stanoviště se mi nejvíc líbilo? Když jsme měli pomoci svaté Anežce nachystat potřebné věci ke mši svaté. K obrázkům jsme přiřazovali správné kartičky s názvy. Jsem velmi vděčný, že máme ministrantský kroužek, kde nás to otec Tomáš učí. A nejen on, ale i Vojta, Tom, Fanda,...

Na závěr jsme se pomodlili, dostali jsme na památku malou knížečku s modlitbami a jeli domů. Přijel jsem unavený ale spokojený. Děkuji všem, kteří pro nás tento den nachystali.

Svatá Anežko, oroduj za nás!

Jeník

Přehled hospodaření ŘKF Olešnice za rok 2018

POČÁTEČNÍ STAV K 1.1.2018	
finanční prostředky (pokladna + účet)	481.328,81
Závazky (půjčky) z minulých let	74.000,-
Pohledávky	0,-
Celkem	407.328,81
PŘÍJMY	
Sbírky a dary a konsignace	485.740,-
Příspěvek Města Olešnice	20.000,-
Ostatní příjmy (nájemné, úroky, ...)	69.105,50
Příjmy celkem	574.845,50
VÝDAJE	
Bohoslužebné (hostie, víno, svíce, olej, liturgické knihy, ...)	71.445,-
Režijní náklady celkem	139.966,-
z toho:	
plyn, vodné a stočné, el.energie, popelnice (71,5+5+29 tis.)	105.402,-
údržbářský a úklidový materiál, kancel.materiál	21.673,-
pojištění	9.783,-
poplatky bance, TV, rádio, internet, zpravodaj, kopírování, odpad	3.108,-
Opravy celkem	47.090,-
z toho:	
opravy památek (oprava střechy, oltáře, soch, potažení židlí)	14.630,-
opravy ostatní	32.460,-
Odeslané sbírky celkem	118.083,-
z toho:	
Bohoslovci	6.262,-
Misie	16.634,-
Boží hrob	5.811,-
Na repatriaci uprchlíků	15.483,-
Charitativní účely	13.599,-
Svatopetrský halěť	11.474,-
Potřeby diecéze+konsignace+odvod děkanství	48.820,-
Dary a charitativní výdaje	2.000,-
DHM (tiskárna)	11.132,-
Ostatní celkem - pastorece, náboženství, cestovné	40.955,-
Daň z PPO, DNE	5.023,-
vyúčtování dotace - Město	20.000,-
Splátky půjček	0,-
Výdaje celkem	455.694,-

KONEČNÝ STAV K 31.12.2018	
finanční prostředky (pokladna + účet)	600.480,31
Závazky (půjčky od ...) celkem	74.000,-
Pohledávky vůči fondům EU	0,-
Celkem	526.480,31

Farní pouť 27. - 28. září 2019

Farníci z Olešnice, Černovic a Rovečného se mohou těšit a už i závazně u jáhna Ladislava Kince přihlašovat na farní poutní výlet. Jeho program průběžně domlouvám jak s otcem Tomášem, tak byl předběžně projednán na schůzi farní rady 21. 6. 2019. Také čtenáři farního zpravodaje se mohou svými dotazy, podněty a připomínkami na mě obrátit a tak být nápomocni program vytvořit.

Veden zkušenostmi z podobných akcí jsem už v září loňského roku objednal ubytování v klášteře v Broumově pro 50 - 60 nocležníků. Pojedeme brzy ráno v pátek 27. září a vrátíme se večer v neděli 29. září. Chtěli bychom si vykonat pouť v Malých Svatoňovicích - poutní kostel Sedmi radostí Panny Marie; poznat krásu, slávu, odkaz a dílo slavného kláštera benediktinů v Broumově a v okolí. V sobotu - 28. září bychom vyjeli na pouť a výlet do Liberce. V tomto městě máme v současné době (a doufám, že tam budou i v září) dva přátele - místního faráře a zároveň arciděkana (a také kaplana v místní věznicí) P. Radka Jurnečku z Letovic, který má přátele v Olešnici a naši rodačku řeholní sestru M. Antonínu Markétu Bílkovou. Kromě mše svaté, oběda a dalšího bychom chtěli v tomto městě navštívit zoologickou zahradu, která má pověst jedné z nejkrásnějších v naší zemi. Na závěr informace o ceně, která většinou zájemce zajímá na prvním místě. Ještě nevím, ale doufám, že přes často oznamované ve sdělovacích prostředcích zvyšování průměrných platů a důchodů a nezveřejňovaném zdražování značky „f“ (všechno) bude cena pro jednoho člověka za dopravu, noclehy, jídlo, vstupy kolem 2500 Kč. Děti a mládež budou mít výraznou slevu - to je investice naší farnosti do budoucnosti Církve a podpora rodin s dětmi.

jáhen Ladislav Kinc

Farní den

15. září 2019 si připomeneme 180. výročí posvěcení farního kostela sv. Vavřince. Při této příležitosti se opět po několika letech uskuteční farní den. Už teď Vás VŠECHNY zveme a zároveň prosíme, abyste v rámci svých možností pomohli s přípravou a celou akcí podpořili modlitbou. Farní den je opravdu pro všechny a jeho cílem je, aby se sešla celá farnost nejen k modlitbě, ale také k vzájemnému setkání mezi sebou navzájem.

Začneme už v sobotu 14. září na svátek Povýšení svatého Kříže. V tento den letos poprvé máme možnost získat plnomocné odpustky u misijního kříže. Zároveň bychom měli obnovit svá misijní předsevzetí. V 18 hodin se bude konat ve hřbitovním kostele mše svatá. Po ní vyjdeme na hřbitov a vzpomeneme v modlitbě na budovatele chrámu P. Václava Krennera a všechny kněze i farníky, kteří přicházeli do kostela a odpočívají na místním hřbitově.

V neděli ráno v 8 hodin bude mše svatá, při které také poděkujeme za úrodu. Ve 14 hodin odpoledne začne slavnostní požehnání a po něm se vydáme do kulturního domu k odpolednímu posezení. Ke spokojenosti našeho setkání by měli přispět mládežníci, kteří nám předvedou tradiční pouťovou pohádku. K poslechu nám, dá-li Bůh, zahraje (pokud se vyplní domluvy) věžeňská kapela z Kuřimi, která nese přílehlavý název WSEDĚ. Ke spokojenosti nás všech také přispěje menší občerstvení v podobě koláčů a sladkostí. Věřím, že se jako tradičně najdou ochotné hospodyňky, které něco napečou.

Za farní radu Jarka Sobotková

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.